

Sygn. akt IV KZ 69/20

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie **B. W.**

skazanego z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 23 lutego 2021 r.

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 24 listopada 2020 r., sygn. akt IX Ka (...)

w przedmiocie wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z 30 września 2019 r., sygn. akt II K (...), B. W. został skazany za czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na karę 1 roku pozbawienia wolności. Orzeczono wobec niego także środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, świadczenie pieniężne oraz rozstrzygnięto w przedmiocie kosztów sądowych. Po rozpoznaniu apelacji, Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 26 czerwca 2020 r., sygn. akt IX Ka (...), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Skazany 10 lipca 2020 r. złożył wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego. Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z 6 sierpnia 2020 r., na

podstawie art. 126 § 1 i 2 k.p.k., nie uwzględnił wniosku B. W. w tym przedmiocie (k.224). Postanowienie to uprawomocniło się.

Kolejny wniosek w tym samym przedmiocie skazany złożył 7 września 2020 r. Sąd Okręgowy postanowieniem z 24 listopada 2020 r., na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., umorzył postępowanie co do tego wniosku, uznając że zachodzi w tym zakresie powaga rzeczy osądzonej.

Na to postanowienie zażalenie złożył skazany nie zgadzając się z jego treścią.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Z akt sprawy wynika, że B. W. złożył wnioski o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego, pierwszy 19 lutego 2020 r. (k. 173), kolejny 10 marca 2020 (k.184), jednakże uczynił to jeszcze przed wydaniem wyroku w jego sprawie. W odpowiedzi na te postulaty za każdym razem był pisemnie informowany, że nie wydano w jego sprawie wyroku, ale wyznaczono kolejne terminy rozprawy. Skazany został także prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy wyznaczonej na 26 czerwca 2020 r. (k.215), na której doszło do wydania wyroku. Zgodnie zatem z treścią art. 422 § 1 k.p.k., powinien złożyć wniosek o sporządzenie i doręczenie wyroku z uzasadnieniem w terminie 7 dni od daty ogłoszenia tego wyroku, czyli do 3 lipca 2020 r., czego jednak nie uczynił. W wyniku pierwszego wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, jak już wyżej wskazano, Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z 6 sierpnia 2020 r., na podstawie art. 126 § 1 i 2 k.p.k. nie uwzględnił tego wniosku (k. 224). W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd odwoławczy wyjaśnił natomiast, z jakiego powodu argumenty skazanego, dotyczące w istocie kwestii dwukrotnego uprzedniego złożenia wniosków o sporządzenie i doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem, nie mogły zostać uwzględnione. Należy jednocześnie zaznaczyć, że do przywrócenia terminu wówczas nie doszło, gdyż nie zostały spełnione przesłanki z art. 126 k.p.k.

Pomimo rozstrzygnięcia w kwestii przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku, skazany nie powołując się na żadne okoliczności, które nie były przedmiotem rozpoznania w postępowaniu

zakończonym postanowieniem z 6 sierpnia 2020 r., złożył w dniu 7 września 2020 r. kolejny wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie wyroku z uzasadnieniem. Zgodnie natomiast z treścią art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., nie wszczyna się postępowania a wszczęte umarza jeśli postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone albo wcześniej wszczęte toczy się. Wynikający z tego przepisu zakaz prowadzenia postępowania w tym samym przedmiocie w sytuacji, gdy co do niego prawomocnie rozstrzygnięto (*ne bis in idem*), odnosi się nie tylko do orzeczeń dotyczących głównego przedmiotu postępowania (odpowiedzialność karna), ale także do orzeczeń zapadających w postępowaniach incydentalnych. Takie odczytywanie wspomnianej regulacji wynika z *ratio legis* przytoczonego przepisu i ma na celu przeciwdziałanie sytuacji polegających na wielokrotnym składaniu przez strony wniosków dotyczących tych samych kwestii, wykluczając zarazem potrzebę, a wręcz możliwość ich ponownego, merytorycznego rozpoznania.

Orzeczenie Sądu odwoławczego umarzające postępowanie w przedmiocie kolejnego i opierającego się na analogicznych argumentach co uprzednio złożony i rozpoznany wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku, jest więc w pełni trafne. Sąd Okręgowy w K. prawidłowo wydał rozstrzygnięcie formalne co do tego wniosku, oparte na art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., skoro kwestia przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku była już raz prawomocnie rozstrzygnięta. Ponowne merytoryczne rozstrzygnięcie tej samej kwestii nie było możliwe, skoro w złożonym wniosku skazany nie powołał się na żadne inne, nowe okoliczności, które nie były jeszcze przedmiotem oceny przez Sąd odwoławczy.

W tym stanie rzeczy, podzielając stanowisko wyrażone w zaskarżonym postanowieniu, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.